

Sygn. akt II Cz 1400/13

POSTANOWIENIE

Dnia 23 października 2013 r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie II Wydział Cywilny Odwoławczy

w następującym składzie:

Przewodniczący SSO Agnieszka Bednarek - Moraś

Sędziowie: SO Marzenna Ernest (spr.)

SO Zbigniew Ciechanowicz

po rozpoznaniu w dniu 23 października 2013 r. w Szczecinie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku M. H., U. H.

z udziałem A. H., J. H.

o zniesienie współwłasności

na skutek zażalenia uczestnika postępowania A. H. na postanowienie Sądu Rejonowego Szczecin - Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie z dnia 29 kwietnia 2013 r., sygn. akt I Ns 1223/09

postanawia:

oddalić zażalenie.

Sygn. akt II Cz 1400/13

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 29 kwietnia 2013 r. Sąd Rejonowy umorzył postępowanie w sprawie (pkt 1), ustalił, że koszty postępowania ponosi każda ze stron we własnym zakresie (pkt 2), nakazał pobrać na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Szczecin - Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie od M. H., U. H. i A. H. kwoty po 969,80 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych (pkt 3).

W uzasadnieniu Sąd Rejonowy wskazał, iż M. H. oraz U. H. złożyli w dniu 13 sierpnia 2007 r. wniosek o zniesienie współwłasności przy udziale B. H. i A. H.. Prawomocnym postanowieniem z dnia 27 kwietnia 2012 r., na podstawie art. 177 § 1 pkt 6 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., zawieszono niniejsze postępowanie.

W myśl art. 182 § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. sąd umarza postępowanie zawieszone na zgodny wniosek stron lub na wniosek spadkobiercy, jak również z przyczyn wskazanych w art. 177 § 1 pkt 5 i 6, jeżeli wniosek o podjęcie postępowania nie został zgłoszony w ciągu roku od daty postanowienia o zawieszeniu. Skoro zatem postanowienie w przedmiocie zawieszenia postępowania wydano w dniu 27 kwietnia 2012 r., roczny termin upłynął z końcem dnia 27 kwietnia 2013 r. (stosownie do art. 112 k.c.).

Wobec powyższego, zdaniem Sądu Rejonowego, postępowanie w niniejszej sprawie podlegało umorzeniu z upływem jednego roku od daty postanowienia o zawieszeniu postępowania.

Wydając orzeczenie w zakresie kosztów postępowania Sąd Rejonowy oparł się na art. 520 § 1 k.p.c. Sąd wskazał, iż każda ze stron zainteresowana była w rozstrzygnięciu w jednakowym stopniu. Zasadą w postępowaniu nieprocesowym jest, że każdy uczestnik postępowania ponosi koszty związane ze swym udziałem w sprawie, co oznacza, że obciążają go koszty tej czynności, której sam dokonał, jak i czynności podjętej np. przez sąd w jego interesie. Uczestnik poniesie więc koszty zastępstwa, jeśli udzielił pełnomocnictwa procesowego adwokatowi, koszty dojazdu do sądu, opłaty sądowe związane z pismem, które wnosi, jak też inne wydatki. Zasada rządząca kosztami w postępowaniu nieprocesowym odbiega od reguły dominującej w procesie, w myśl której strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi - na jego żądanie - wszystkie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Zgodnie z art. 520 § 2 k.p.c. możliwe jest stosunkowe rozdzielenie obowiązku zwrotu kosztów między uczestnikami lub obciążenie nimi jednego uczestnika (lub kilku wybranych), jeśli uczestnicy są w różnym stopniu zainteresowani wynikiem postępowania lub ich interesy są sprzeczne. Z kolei art. 520 § 3 k.p.c. dopuszcza możliwość zasądzenia kosztów postępowania od uczestnika, którego wnioski zostały oddalone lub odrzucone na rzecz uczestnika, który te wnioski negował albo składał wnioski przeciwne.

W przedmiotowej sprawie Sąd I instancji nie stwierdził istnienia okoliczności uzasadniających odstąpienie od zasady ponoszenia przez uczestników kosztów związanych ze swym udziałem w sprawie. Wydaniem orzeczenia w sprawie zainteresowani bowiem byli w równym stopniu współwłaściciele przedmiotowej nieruchomości, a interesy ich nie były sprzeczne.

Sąd Rejonowy zauważył, iż na koszty postępowania złożyły się wydatki związane z przyznanymi biegłemu sądowemu wynagrodzeniami w związku ze sporządzonymi opiniami pisemnymi (prawomocne postanowienie z dnia 18 października 2010 r. – na kwotę 2.245,47 zł, prawomocne postanowienie z dnia 10 listopada 2011 r. – na kwotę 663,93 zł). Skoro więc wydatki z tego tytułu wyniosły łącznie 2.909,40 zł, zarówno wnioskodawcy, jak i uczestnik postępowania A. H. powinni zostać obciążeni kwotą 969,80 zł każdy. Sąd pierwszej instancji nie obciążył uczestnika J. H. kosztami postępowania, wobec faktu, że nie jest on współwłaścicielem nieruchomości, a jego udział w postępowaniu podyktowany był jedynie faktem ustanowienia na jego rzecz służebności w przedmiotowej nieruchomości.

Powyższe postanowienie zaskarżył uczestnik postępowania A. H.. Swoje zażalenie uzasadnił brakiem współpracy przy zniesieniu współwłasności nieruchomości z M. H. i jego żoną U. H.. Skarżący wniósł o przywrócenie terminu i kontynuowanie sprawy do jej rozstrzygnięcia przez Sąd. Równocześnie zobowiązał się do dostarczenia dokumentów geodezyjnych z pomiaru zabudowań i z propozycją podziału działki nr (...) do dnia 15 lipca 2013 r. Żalący wniósł o nie umarzanie sprawy, to jest o uchylenie zaskarżonego postanowienia i kontynuację postępowania o zniesienie współwłasności.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie uczestnika okazało się niezasadne.

Zgodnie z art. 182 § 1 zdanie pierwsze k.p.c., sąd umarza postępowanie zawieszony na zgodny wniosek stron lub na wniosek spadkobiercy, jak również z przyczyn wskazanych w art. 177 § 1 pkt 5 i 6, jeżeli wniosek o podjęcie postępowania nie został zgłoszony w ciągu roku od daty postanowienia o zawieszeniu. Wskazana regulacja na podstawie art. 13 § 2 k.p.c. znajduje zastosowanie także w postępowaniu nieprocesowym, jakim jest postępowanie o zniesienie współwłasności.

Postanowieniem z dnia 27 kwietnia 2012 r. Sąd Rejonowy Szczecin - Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie zawiesił przedmiotowe postępowanie na podstawie art. 177 § 1 pkt 6 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., albowiem uczestnik nie wykonał w określonym terminie nałożonego przez Sąd zobowiązania, co uniemożliwiło dalsze prowadzenie sprawy. Jednocześnie w postanowieniu tym, doręczonym A. H., Sąd wyjaśnił, iż w razie wykonania zobowiązania podejmie zawieszony postępowanie, a nadto poinformował o treści art. 182 § 1 k.p.c. Dodatkowo Sąd Rejonowy wskazał, że złożenie pisma o toczącym się postępowaniu w sprawie rozgraniczenia, ewentualnie zasiedzenia przedmiotowej nieruchomości spowoduje zmianę podstawy zawieszenia postępowania.

Uczestnik postępowania został zatem pouczony o możliwości podjęcia określonych działań zmierzających do podjęcia postępowania w niniejszej sprawie, jak również znane mu były skutki w razie ich zaniechania. W szczególności skarżący miał świadomość, że niezłożenie wniosku o podjęcie postępowania w ciągu roku od daty postanowienia o zawieszeniu skutkować będzie jego umorzeniem.

W świetle powyższego należy stwierdzić, iż podane w zażaleniu okoliczności pozostają bez wpływu na fakt umorzenia postępowania przez Sąd I instancji. Skoro bowiem nie złożono w ciągu roku od zawieszenia stosownego wniosku o podjęcie postępowania, jak również nie uczyniono zadość nałożonemu przez Sąd zobowiązaniu, zgodnie z przywołanym na wstępie art. 182 § 1 k.p.c. Sąd Rejonowy prawidłowo postępowanie w sprawie umorzył. Podkreślenia przy tym wymaga, iż przyjmuje się, że zgłoszenie wniosku o podjęcie postępowania po upływie ww. terminu jest bezskuteczne, nawet wtedy, gdy nie zostało jeszcze wydane postanowienie o umorzeniu postępowania.

Na marginesie Sąd Okręgowy wskazuje, iż stosownie do treści art. 182 § 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., umorzenie postępowania zawieszono w pierwszej instancji nie pozbawia wnioskodawców ani uczestnika prawa ponownego złożenia wniosku o zniesienie współwłasności.

W tym stanie rzeczy na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. i art. 13 § 2 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.

(...)

(...)

1. (...)

2. (...)

3. (...)

4. (...)

(...)